

L'altra banda del mirall

Pilar Fajardo Corma

Conte presentat en el 14è Premi de
narrativa curta per Internet TINET

Tinet
www.tinet.cat

El Lluís i el Carles són dos amics d'aquells de tota la vida. D'aquells que un té la sort de conservar des dels temps de l'escola. Van anar de la mà al parvulari i també a l'adolescència van passar grans conflictes de personalitat junts, l'acne, les noies, la primera moto, les vacances sense pares, la xicoteta, la universitat, la feina, el matrimoni, els fills i per fi la consolidació d'un somni: muntar una empresa plegats.

Tot i que cadascú té la seva feina a la qual hi dediquen força hores, sempre han volgut provar sort en allò que a tots dos els ha interessat des de fa temps: l'assessorament d'imatge personalitzat. El Lluís és responsable del departament de màrqueting en una multinacional de la moda, el Carles treballa en una gran cadena d'estètica i perruqueria i tots dos des de fa anys han anat coent aquest projecte fins que a la fi s'ha fet realitat.

En acabar la feina, al voltant de les cinc de la tarda, tots dos es reuneixen en el local que han llogat i van decidint els darrers detalls per tal que tot funcioni.

PRIMERA SETMANA

El Carles arriba i de seguida seu a la taula del despatx repassant els contactes per contractar el personal d'estètica i començar a planejar entrevistes.

El Lluís arriba al local molt cansat i seu al sofà davant el seu amic:

- Què bé, sembla mentida que ho estem aconseguint...-
diu mirant cap al sostre gaudint de la seva llibertat.

- Sí, si, hi tant. Ja ens ho mereixíem – contesta el Carles una mica atabalat.

- Però home relaxat que et veig atacat, aquí nosaltres som els amos, anirem al ritme que marquem nosaltres.

- És clar, però la feina s'ha de fer bé des del començament, això és important. Per cert podries encarregar-te de trucar a la gent de ZARA, H & M, MANGO...?

- Tranquil, tranquil, jo m'encarrego d'això... diu mentre continua mirant el sostre.

SEGONA SETMANA

- Què diu? Que no n'havia sentit parlar de LC assessoraments? Segur que sí, faci memòria, el meu soci el devia trucar la setmana passada... Bé doncs ja m'encarrego d'enviar-li per mail tota la informació. Gràcies.

El Lluís arriba i seu al sofà mentre es mira al Carles que no sembla gaire simpàtic amb el seu soci.

- I aquesta cara?

- Lluís, no vas trucar a la gent de ZARA, H...

- Ah sí, t'ho volia dir. És que em vaig descuidar i quan he trucat no hi eren i...

- Posa't les piles perquè això ha d'anar endavant.

El dos amics es miren amb cara d'empipats però en Lluís esclata en un somriure i en Carles tampoc s'hi pot aguantar.

- Ostres semblava el teu cap – apunta en Carles.

TERCERA SETMANA

Cadascú al seu despatx està fent entrevistes als possibles treballadors, és una feina monòtona i llarga doncs en 3 dies volen veure tothom i començar a contractar. Per tal d'anar més ràpid els que s'esperen van omplint un formulari però algú ha preguntat en Carles on n'hi ha més. En Carles s'apropa al despatx del Lluís. En obrir la porta, quina sorpresa en veure que aquest s'ha connectat amb l'ordinador i no només no fa entrevistes sinó que...

- Però "tu" què fas?

- És que és la final, no m'hi podia estar, mira, mira, mira...

- Lluís em prens el pel? Estic treballant com un boig per treure'm de sobre les entrevistes i tu..

- Gooooooooool, OÉÉÉÉÉÉ, OÉ, OÉ, OÉÉÉÉÉ

En Carles surt indignat del despatx però abans de marxar...

- Ei! si t'apropes al bar, porta'm una cerveseta, xato.

QUARTA SETMANA

- Bé hauríem d'ensenyar a les assessores d'imatges amb quines marques volem treballar i a quins locals han de portar a la clientela, també cal anar a la gestoria, a l'ajuntament, parlar amb els de publicitat i...

- Molt bé Carles ja m'encarrego jo de les assessores, no pateixis.

- Bé de les assessores i ja que aneu per ahí et podries passar per l'ajuntament.

- Fuá!!! sona força avorrit, tu ho fas millor.

En Lluís es torna a sortir amb la seva. No és que no treballi però això sí, només fa el que li agrada i totes les pífies les ha d'anar arreglant en Carles.

CINQUENA SETMANA

En Carles obre el local, com cada dia encara no ha arribat en Lluís. De seguida penja la jaqueta i encén els llums. Truca a 4 hotels oferint els seus serveis, envia 3 fax, parla amb el gestor, atén a 4 clients que entren encuriósits, arxiva la paperassa, acompanya fins a l'spa a 2 clientes i els explica el programa que seguiran i per fi torna al despatx on s'està el Lluís.

- Però on eres, porto mitja hora esperant i no hi ha res fet. Havíem quedat que em deixaries a la meva taula els telèfons dels que ens han de fer la web i..

- Ho sento però he anat de cul tota la tarda...

- Què, que tu has anat de cul? No tens ni idea del dia que porto a la meva feina i per postres quan arribo aquí em trobo amb això i que no tinc ni idea d'on ets. Però tu que t'has pensat?

RIIIIIIIIIIIGGGGG!!!!!!!

En Carles es desperta. Sí, sí, es desperta. Tot plegat ha estat un malson. De fet està tant afectat pel que acaba de somniar que li explica de seguida a la seva parella, la Laia.

- I al final a sobre encara discutia amb mi.

- Ja – respon sense esma la Laia.

- Un simple ja i prou?

- Bé, a mi aquesta situació m'és molt familiar, què vols que et digui?

- Què vols dir?

La Laia seu al llit al costat d'ell i com si anés a fer una conferència li explica un relat del qual en Carles no sabem si es podrà recuperar.

- Bé, el Lluís i tu teníeu un negoci a mitges després de les vostres feines, oi? Doncs és un símil amb el matrimoni, no? Vull dir tots dos arribem a casa a la tarda després de les nostres feines, però amb la diferència que jo arribo i començo a fer coses i tu seus al sofà.

- Dona, no comparis que jo si que faig coses...

- Ja, és clar, aquelles que t'agraden com quan el Lluís se'n va anar a ensenyar a les assessores d'imatge amb quines marques volíeu treballar, oi? O això de tu ho fas millor? Aquesta frase és teva! I què passa quan hi ha futbol? Sembla que s'atura el temps i et faries creus de les vegades que m'has deixat amb la paraula a la boca perquè no sé qui ha marcat GOOOOOOOOLLLLL!

Per no parlar de les tardes que porto als nens a les extraescolars, mentre s'està fent la rentadora que estenc

només arribar, he fet la compra, preparat els entrepans de l'escola, he fet el sopar i mig apanyat el dinar de l'endemà. Llavors arribo a casa després d'haver donat 300 voltes amb el cotxe per aparcar i totalment esgotada, perquè jo també treballo a la meva feina, i tu em dius...Com era allò que et deia el Lluís? Ah si "Però on eres, porto mitja hora esperant i no hi ha res fet" i tu també parles dels mals dies que has tingut i que a sobre arribes a casa i... etc... etc...

O sigui que no em parlis d'experiències traumàtiques, ni d'expedients X esperant que et consoli. El teu malson és la meva vida, amor meu, però tu no ho saps o no ho vols saber. El mirall t'ha mostrat un Carles en la meua pell, hauries d'aprendre d'això. I ara em vaig a vestir que encara que és dissabte la vida continua, almenys per mi "que tinc el despatx ple de paperassa" diu mig rient.

En Carles no té paraules, s'ha quedat bocabadat. Al poc sona el telèfon.

- Carles és en Lluís diu que si quedeu per veure locals.

S'apropa al telèfon i mirant als ulls a la Laia respon:

- Lluís? Escolta que m'ho he pensat millor i no vull tirar endavant el negoci. M'estimo més estar a casa, la meua sòcia fa temps que em necessita i aquest negoci si que m'interessa.